

vzkazatelna 14. 4. 2021 28

V situaci, kdy po skončení nouzového stavu a nástupu nového ministra zdravotnictví jednotlivá epidemiologická nařízení více než kdy dříve protiřečí jak sobě navzájem, tak nadřazeným právním normám, se přidržujeme základního práva na svobodný duchovní život a zveme Vás k účasti na naší činnosti v plném rozsahu. Prosíme nicméně o zachování potřebné ohleduplnosti a opatrnosti — pokud se necítíte zdrávi, zůstaňte raději doma a požádejte o návštěvu nebo o rozhovor na dálku, pomozte nám udržovat čistotu, počítejte se zamykáním dveří, na nedělní bohoslužby a na jednorázové akce se nám nadále hlase předem. . . a nakolik se Vám to podaří, buďte dobré mysli, nezapomínajíc, že vyznáváme nejen Krista trpícího, ale také Krista vítězného.

Vaši faráři

- ▷ Pá 16. 4. 7.00 Obřad posvěcení člověka
 - ▷ So 17. 4. 8.00 Obřad posvěcení člověka (lotyšsky)
 - ▷ So 17. 4. Velikonoční bohoslužba v Camphillu České Kopisty (podrobné informace u T.Boňka)
 - ▷ Ne 18. 4. 10.30 Obřad posvěcení člověka
 - ▷ Ne 18. 4. Velikonoční setkání sboru Obce křesťanů v Pardubicích
 - ▷ St 21. 4. 10.00 Obřad posvěcení člověka
 - ▷ St 21. 4. 18.00 Evangelijní skupina s T.Boňkem
 - ▷ Čt 22. 4. 18.00 Skupina pastorální medicíny
 - ▷ Pá 23. 4. 7.00 Obřad posvěcení člověka
 - ▷ Pá 23. 4. 19.00 Úvod do biblického místopisu — první z nové řady večerů na Barrandově
 - ▷ So 24. 4. 8.00 Obřad posvěcení člověka (estonsky)
 - ▷ Ne 25. 4. 9.30 Nedělní obřad pro děti a dětská neděle (podrobné informace u T.Boňka)
 - ▷ Ne 25. 4. 17.00 Scénická meditace Rimoni od Julia Zeyera (počet účastníků je omezený, zájem oznamte T.Boňkovi)
 - ▷ Ne 25. 4. 10.30 Obřad posvěcení člověka
 - ▷ Ne 25. 4. Velikonoční setkání sboru Obce křesťanů v Olomouci
 - ▷ Út 27. 4. 18.00 Pánský klub
 - ▷ St 28. 4. 10.00 Obřad posvěcení člověka
 - ▷ St 28. 4. 18.00 Evangelijní skupina s T.Boňkem
 - ▷ Pá 30. 4. 7.00 Obřad posvěcení člověka
 - ▷ So 1. 5. 8.00 Obřad posvěcení člověka (slovensky)
- Akce, u nichž není uvedeno místo konání, se konají v našem pražském Modrém domě.*

. **kázání na cestu**

Téhož dne večer — prvního dne po sobotě — když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš, postavil se uprostřed nich a řekl: „Pokoj vám.“ Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána. Ježíš jim znovu řekl: „Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

Tomáš, jinak Didymos, jeden z dvanácti učedníků, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu řekli: „Viděli jsme Pána.“ Odpověděl jim: „Dokud nevidím na jeho ruku stopy po hřebech a dokud nevložit do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím.“ Osmého dne potom byli učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ač byly dveře zavřeny, Ježíš přišel, postavil se doprostřed a řekl: „Pokoj

vám.“ Potom řekl Tomášovi: „Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuji a věř!“ Tomáš mu odpověděl: „Můj Pán a můj Bůh.“ Ježíš mu řekl: „Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“ (Jan 20,19–29)

Milí přátelé,

jedna ze základních a poněkud paradoxních zkušeností našeho života je vyjádřena slovy „v nouzi poznáš přítele“. Vztahy s našimi bližními ukáží svou skutečnou sílu mnohdy opravdu až ve chvíli, kdy se dostaneme do vnější či vnitřní nouze, kdy jsme oslabeni anebo zraněni. Pak poznáme, kdo při nás skutečně stojí a kdo naší nouzi otevřel své srdce.

Přirozeně ponejprv každý vnímá především ta svá zranění a rány. Pokud se otevíráme ranám druhých, musíme opustit svůj bezpečný prostor a přijmout výzvy, které přinášejí. Podobné to je i se sdílenou radostí. I ona potřebuje místo v naší duši, naši ochotu ji přijmout a prožít. Sdílená bolest i radost prohlubují naše soužití a vzájemné poznávání.

Dnešní evangelium vypráví o tom, co se stalo osmý den po velikonočním ránu. Vypráví příběh o Tomášovi, kterého křesťanská tradice označuje — poněkud neprávem — za „nevěřícího“. Od počátku, od prvních paprsků velikonočního slunce, se srdce otevírala jen pomalu radostné zvěsti o zmrtvýchvstání. Když přišly truchlící ženy ráno k otevřenému hrobu a nenalezly v něm toho, za kterým přišly, bylo jejich zděšení veliké. Prázdný hrob byl před nimi jako otevřená rána plná bolesti a zvěst o zmrtvýchvstání ještě nedolehla k jejich srdcím. Stejně tak, jako se jí neotevřela srdce učedníků při slovech těch, kdo ho viděli zmrtvýchvstalého. Od počátku bylo důležité, aby se k radostné zvěsti přidružila osobní zkušenost.

Často slyšíme o radostech a strastech našich bližních, o utrpení a zkáze, která svírá svět. Pokud se jim otevřeme a přijmeme jejich výzvy, stanou se součástí našeho života. Osobní zkušenost je vpsledku nepřenosná, a přece nás život se zkušeností druhých otevírá hlubšímu, širšímu a plnějšímu prožívání vlastního života. Tomáš žil celý týden se zkušeností těch, kdo Krista prožili zmrtvýchvstalého, a když se dotkl Kristových ran, zrodilo se v jeho srdci mocné vyznání „Pán můj a Bůh můj“.

Kristus se svými ranami spojil se všemi ranami světa. Radost Velikonoc je nesmazatelně spojená s bolestí Pašijí, která skrze ni získává nový smysl. Kristus na nás čeká uprostřed ran — jako dárce smyslu a utěšitel.

Ano, budiž tak.

prosloveno Tomášem Boňkem 11. dubna 2021 v Praze